

Sygn. akt I CZ 53/09

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Wojciech Jan Katner (sprawozdawca)

w sprawie w postępowaniu upadłościowym J. Spółki z o.o.
przy uczestnictwie wierzyciela Bank S.A. ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2009 r.,
zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w K.
z dnia 20 lutego 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w K., postanowieniem z dnia 20 lutego 2009 r., odrzucił skargę kasacyjną wierzyciela BANK SA. od postanowienia tego Sądu z dnia 1 grudnia 2008 r. w sprawie w postępowaniu upadłościowym „J.” Spółka z o.o. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 223 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, od postanowień sądu drugiej instancji nie przysługuje skarga kasacyjna, zaś niniejsza sprawa nie jest objęta wyjątkami, zawartymi w art. 370 i 376 wymienionego prawa.

Od postanowienia odrzucającego skargę wierzyciel złożył zażalenie do Sądu Najwyższego, zarzucając naruszenie art. 398¹ § 1 oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. Sąd odrzucający skargę kasacyjną prawidłowo powołał się na art. 223 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Wskazał, że przepis ten wyłącza postępowanie kasacyjne w przypadku postanowień sądu drugiej instancji chyba, że ustawa przewiduje możliwość wszczęcia takiego postępowania. Jak trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 stycznia 1997 r. I CKN 13/96 (OSNIC 1997, nr 5, poz. 54), wydanym jeszcze pod rządem poprzednio obowiązującego prawa upadłościowego z 1934 r., ale zachowującym nadal aktualność, na podstawie przepisów tamtego prawa - kasacja, czyli obecna skarga kasacyjna przysługuje tylko w przypadkach wyraźnie przewidzianych w tym prawie.

Obowiązujące prawo upadłościowe i naprawcze z 2003 r. przewiduje wyraźnie możliwość wszczęcia postępowania kasacyjnego tylko w przypadkach przewidzianych w art. 370 ust. 2 oraz w art. 373 i 374 w zw. z art. 376 ust. 3 tego prawa. Nie można więc twierdzić, jak czyni to skarżący w zażaleniu, że prawo do wniesienia skargi kasacyjnej wynika z ogólnego przepisu art. 398¹ k.p.c., a odrzucenie skargi miałyby naruszać art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Przeciwnie, art. 398⁶ § 2 k.p.c. stanowi właśnie o tym, że odrzucenie skargi dotyczy również takiej sytuacji, w której jest ona niedopuszczalna z „innych przyczyn”. Takie przyczyny wynikają z ogólnej reguły o niedopuszczalności skargi kasacyjnej w postępowaniu upadłościowym, zarówno co do postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie ogłoszenia upadłości, jak i wydanego już po takim ogłoszeniu. Wyjątki od reguły wymienione wyraźnie we wskazanych powyżej przepisach wyczerpują przypadki dopuszczalnej skargi kasacyjnej od postanowień sądu drugiej instancji w postępowaniu upadłościowym. Wśród tych wyjątkowych przypadków nie ma sprawy odnoszącej się do odrzucenia zgłoszenia wierzytelności, o którą chodzi w zażaleniu skarżącego.

Nie można też twierdzić, jak to czyni skarżący w uzasadnieniu zażalenia, że odmowa przyjęcia skargi pozbawia wierzyciela prawa do sądu, jako że odmowa ta odnosi się tylko do skargi kasacyjnej od postanowienia sądu drugiej instancji, a nie do poszukiwania ochrony sądowej w ogóle.

W tym stanie rzeczy należało zażalenie oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.